

Capitolul 1

Ploaia bătea cu putere în geam când tura de la miezul nopții la opt dimineața își începu lucrul la Spitalul Municipal San Francisco. La Urgențe, Jessie Falk, o femeie de treizeci de ani, dormea întinsă în patul ei de spital, plutind în lumina rece a lumii induse de tranchilizantul care-i fusese administrat.

Jessie avea cel mai frumos vis al ei din ultimii ani.

Ea și lumina ochilor săi, Claudia, fetița ei de trei ani, erau în piscina din spatele casei bunicii. Claudia era în pielea goală și bătea apa cu brațele pe care se zăreau „aripioarele“ gonflabile de culoare roz-bonbon. Razele soarelui scânteiau în buclele ei aurii.

– Simon zice: „Sărută ca un fluture, Claudie“.

– Adică așa, mami?

Apoi, mama și fata încep să strige, să râdă, să se învârtescă, să chiuie. Deodată, fără nici un avertisment, o durere ascuțită străbate pieptul lui Jessie.

Ea se trezi țipând, se ridică în capul oaselor și-și împreună mâinile deasupra pieptului.

Ce se întâmpla? De unde venea acea durere?

Apoi Jessie își dădu seama că era în spital și că se simțea iarăși rău. Își aduse aminte cum venise aici, drumul cu ambulanța, doctorul care-i spunea c-avea să fie bine și să nu-și facă nici o grijă.

Se lăsă pe spate, prăbușindu-se pe saltea, și se forță să ajungă la butonul de urgență din lateral. Aparatul îi căzu din mână, lovindu-se de marginea patului cu un zgomot sec.

„Oh, Doamne. Nu pot să mai respir. Ce se întâmplă? Nu pot să-mi recapăt suflul. E oribil. Nu mă simt deloc bine.“

Mișcându-și capul dintr-o parte într-alta, scrută întunericul din cameră. Atunci, cu coada ochiului, văzu o siluetă undeva în depărtare.

Știa cine era.

– Oh, mulțumesc Doamne, oftă ușurată. Ajută-mă, te rog. Inima e de vină.

Își întinse mâna către acea față, încercând parcă s-o atingă prin aer, dar silueta rămânea acolo, în întuneric.

– Te rog, o imploră Jessie.

Silueta nu se apropia deloc, nu voia să o ajute. Oare ce se întâmplă? Țsta era un spital. Persoana din întuneric lucra acolo.

Simți un alt puseu de durere în piept, și scânteii negre îi trecură prin fața ochilor. Rămase fără aer. Deodată, privirea i se concentră asupra unui punct luminos.

– Te rog, ajută-mă. Cred că...

– Da, se auzi vocea din întuneric, ești pe moarte, Jessie. Așa-mi place să te văd cum treci pe lumea cealaltă!

Capitolul 2

Măinile lui Jessie se zbătură pe așternuturi ca aripile unei păsăruici. Apoi, se liniștiră cu totul. Murise.

Călătorul din Noapte se apropie și se aplecă peste patul de spital. Pielea tinerei femei era pestriță și albăstruie, umedă și rece la atingere, iar pupilele erau nemișcate. Nu mai avea puls. Nici semne vitale. Oare unde era acum? În rai, în iad sau niciunde?

Silueta tăcută apucă aparatul care atârna de marginea patului, întinse frumos păturile, îi aranjă părul și gulerul de la capot și-i șterse saliva de pe buze cu un șervețel.

Cu degetele îndemânatic, ridică fotografia înrămată de lângă telefon de pe măsuța de la pat. Fusese așa de frumoasă această tânără, această mamă tânără cu copilul ei în brațe. Claudia. Parcă ăsta era numele fetei, nu?

Călătorul din Noapte puse fotografia la loc, îi închise ochii pacientei, și așeză pe pleoapele acesteia ceva ce aducea cu niște monede de alamă, mai mici decât cele de zece cenți.

Bănuții aveau gravat pe ei un caduceu – doi șerpi încolăciți în jurul unui toiag cu două aripioare în vârf, simbolul profesiei de medic.

Un rămas-bun de-abia șoptit se amestecă treptat cu scrâșnetul cauciucurilor pe asfaltul umed aflat la cinci etaje mai jos, pe Pine Street.

– Noapte bună, prițeso.

Capitolul 3

Eram la biroul meu, răscolind printr-un munte de dosare, mai exact, optsprezece cazuri de crimă, când avocata Yuki Castellano mă sună pe linia directă.

– Mama ne invită să luăm prânzul cu ea la Armani Café, zise cea mai nouă membră a Clubului Fetelor de la Crime. Trebuie să o cunoști, Lindsay. Femeia asta poate fermeca pe oricine, și asta în sensul bun al cuvântului.

Ia să vedem care erau opțiunile: o cafea rece și o salată de ton la birou? Sau un prânz mediteranean gustos, carpaccio cu rucola și parmezan ras și un pahar de Merlot, cu Yuki și cu fermecătoarea ei mamă?

Am netezit frumușel grămada de dosare, i-am spus asistentei echipei noastre, Brenda, că lipsesc vreo două ore și am părăsit clădirea tribunalului, cu gândul să mă întorc la timp pentru ședința de la ora trei cu personalul.

Ziua luminoasă de septembrie fusese întreruptă de o ploică, și se simțea că era una dintre ultimele zile frumoase înainte ca toamna rece și umedă să ia în primire orașul San Francisco.

Era într-adevăr o bucurie să te afli în aer liber.

M-am întâlnit cu Yuki și cu mama ei, Keiko, în față la Saks, în zona complexului de magazine de lux din Union Square, în apropiere de Golden Gate. În câteva minute trăncăneam

fără întrerupere în timp ce mergeam pe Maiden Lane, spre Grant Avenue.

– Voi fetele, prea moderne, spuse Keiko. Era drăgălașă foc, micuță, cu hainele care-i veneau de minune și cu părul frumos aranjat, cu pungile de cumpărături bălângându-se pe lângă ea. Bărbații nu plac femeii ca voi, prea independente, ne spuse ea.

– Mamă, o întrerupse Yuki. Hai, mai lasă-ne cu asta, OK? Suntem în secolul douăzeci și unu. În America!

– Uită-te la tine, Lindsay, continuă Keiko, de parcă nici n-o auzise pe Yuki, și mă împunse cu degetul sub braț. Ca scoasă din cutie!

Eu și Yuki bufnirăm în râs, și hohotele noastre aproape că acoperiră protestele lui Keiko, care-i dădea înainte cu: „Bărbații nu plac femeile cu armă“.

Mi-am șters ochii cu dosul palmei, în timp ce așteptam la semafor să se facă verde.

– Dar eu *chiar* am un iubit, îi spun eu.

– Da, chiar așa, interveni Yuki, începând să fredoneze un cântec despre iubitul meu. Joe este un italian foarte chipeș. Ca tati. Și are o slujbă frumușică în guvern. La Departamentul de Securitate Internă.

– Face el să rădă pe tine? mă întrebă Keiko, fără să ia în seamă toate reușitele lui Joe.

– Da, da. Câteodată ne stricăm de râs.

– Te tratește bine?

– Mă tratează extreeeeeem de bine, răspund eu cu un rânjet larg.

Keiko dădu din cap aprobator.

– Știu eu rânjetul ăla, spuse ea, ai găsit om mai moale.

Eu și Yuki izbucnim iarăși în hohote de râs, și, după licăriră din ochii lui Keiko, mi-am dat seama că-i plăcea nespuse să facă pe inchizitorul.

– Și când te sună Joe ăsta al tău?

În momentul ăla am roșit. Keiko atinsese punctul slab cu o precizie surprinzătoare. Joe locuia în Washington, D.C. Eu nu. Nu se putea. Și nu știam în ce direcție o lua relația noastră.

– Nu suntem în stadiul în care să-mi dea vreun inel, am adăugat.

– Iubești pe Joe?

– Tare mult, i-am mărturisit.

– El te iubesc?

Mama lui Yuki se uită la mine amuzată, dar în clipa imediat următoare expresia feței sale îngheță și ea păru a se transforma în stană de piatră. Ochii ei plini de viață deveniră sticloși, i se dădură peste cap, iar genunchii îi cedară.

M-am repezit s-o țin, dar era prea târziu.

Keiko se prăbuși pe asfalt cu o bufnitură care-mi făcu inima cât un purice. Nu puteam să cred ce se întâmpla și nu înțelegeam nimic. Să fi avut Keiko un atac de cord?

Yuki țipă, apoi se ghemui lângă mama ei. Începu s-o lovească peste obraji și să urle:

– Mami, mami, trezește-te odată!

– Yuki, lasă-mă pe mine puțin. *Keiko!* Keiko, mă auzi?

Inima stătea să-mi sară din piept în momentul în care am pus mâna pe carotida lui Keiko, să încerc să-i iau pulsul.

Respira încă, dar pulsul era așa de slab, că de-abia îl simțeam.

Am înșfăcat telefonul de la centură și am sunat la dispecerat.

– Locotenent Boxer, număr insignă doi-șapte-doi-unu, am zberiat în receptor. Trimite o ambulanță la intersecția dintre Maiden Lane cu Grant. *Acum!*

Spitalul Municipal San Francisco e imens – parcă ar fi un adevărat oraș. Spital public odată, se privatizase cu câțiva ani în urmă, și acum numărul nevoiașilor consultați și al pacienților excedentari de la celelalte spitale ajungea la mai mult de o sută de mii pe an.

Acum, Keiko Castellano era pe unul dintre paturile cu perdele care mărgineau de jur împrejur perimetrul uriaș al aglomeratei săli de urgență.

Stăteam lângă Yuki în sala de așteptare și simțeam cât de mult se temea pentru viața mamei ei.

Îmi veniră brusc în minte imagini de când fusesem ultima oară într-o sală de urgență. Măinile ca de mort ale doctorului îmi atingeau corpul, inima îmi bătea cu frenezie și mă întrebam dacă aveam să ies vie de acolo.

Nu lucram în noaptea aceea, dar mă dusesem într-o misiune de supraveghere. Nu mi-a trecut prin cap că acum făceam o muncă de rutină, pentru ca în clipa următoare să fiu trântită la pământ. Și la fel s-a întâmplat și cu prietenul și fostul meu partener, inspectorul Warren Jacobi. Amândoi am fost împușcați, pe alea aceea întunecată. El a căzut inconștient, iar eu, deși sângeram, am găsit totuși puterea să ripostez.

Țintisem bine, poate chiar prea bine.

E destul de trist cum oamenii le acordă clemență civililor care sunt împușcați de polițiști și cum îi urăsc pe polițiștii

care rănesc civili. Am fost dată în judecată de familia așaziselor victime, și aș fi putut să pierd totul.

Pe atunci, nu o știam prea bine pe Yuki.

Dar Yuki Castellano era avocata isteată, devotată și foarte talentată, care se bătuse pentru mine când avusesem atâta nevoie. Îi voi fi veșnic recunoscătoare.

Îmi spunea ceva, așa că m-am întors spre ea. Vocea ei era întretăiată, iar fața – contorsionată de îngrijorare.

– Nu înțeleg nimic, Lindsay. Doar ai văzut-o și tu. Are numai cincizeci și cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Și are putere cât toți laolaltă. Ce se întâmplă? De ce nu-mi spune nimeni nimic? Sau măcar să mă lase s-o văd?!

Nu știam ce să-i răspund, dar și eu, la fel ca ea, îmi pierdusem răbdarea.

Unde naiba era doctorul ăla?

Chiar nu vedeam nici o noimă în toate astea. Era de neconceput.

De ce le lua așa de mult?

Mă pregăteam să intru la Urgențe și să aflu niște răspunsuri, când, într-un final, un doctor apărură în sala de așteptare. Se uită de jur împrejur și o strigă pe Yuki pe nume.

Capitolul 5

Pe ecusonul cu nume prins de buzunarul halatului său alb era scris: „Dennis Garza, MD¹, Director Servicii de Urgență“.

Am observat fără să vreau că Garza era un bărbat frumos foc – vreo 45 de ani, 1,83 metri, cu umeri lați și în formă fizică bună. Se vedea că era de origine spaniolă după ochii lui foarte negri și părul ca pana corbului, care-i cădea pe frunte.

Dar ce m-a izbit la el era tensiunea vizibilă a corpului său, postura rigidă și felul în care, în mod repetat și nervos, își pocnea brățara de la Rolexul său. De parcă voia să ne spună: „Sunt un om ocupat. Un om important și ocupat. Hai să trecem mai repede peste asta!“ Nu știu de ce, dar nu mi-a plăcut deloc de el.

– Sunt dr. Garza, i se prezentă el lui Yuki. Mama dumneavoastră a avut ceea ce noi numim TIA² – atac ischemic trecător – sau un miniatac cerebral. Cu alte cuvinte, asta înseamnă că oxigenul circulă mai greu către creier, dar se poate să fi avut și o anghină pectorală – o durere cauzată de îngustarea arterelor coronare.

– E serios? Are dureri acum? Când o s-o pot vedea?

¹ Medical Doctor

² Transient Ischemic Attack

Yuki îl bombardă cu întrebări pe doctorul Garza până când acesta ridică o mână s-o oprească.

– E încă incoerentă. Cei mai mulți își revin într-o jumătate de oră. Alții, poate și mama dumneavoastră, în douăzeci și patru de ore. Dar e supravegheată permanent. Iar pentru moment, nu sunt permise vizitele. Să vedem cum se va simți diseară, da?

– Se va simți bine, nu? Nu-i așa? îl întrebă Yuki.

– Domnișoară Castellano, vă rog liniștiți-vă, spuse Garza. O să vă anunțăm dacă apare ceva nou.

Ușa se închise repede în spatele doctorului aceluia nesuferit. Yuki se prăbuși pe un scaun tare de plastic, se aplecă, își cuprinse fața în mâini și începu să plângă. N-o văzusem niciodată plângând, și faptul că nu-i puteam alina durerea îmi frângea inima.

Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri.

Am luat-o de umeri și i-am spus:

– Va fi totul bine, dragă Yuki. E pe mâini bune acum. Sunt sigură că mama ta se va însănătoși foarte repede.

Apoi am masat-o puțin pe spate în timp ce ea plângea în hohote. Era așa de mititică și de speriată, aproape ca o fetiță.